

BIBLIA

A júniusi elmélkedéseket Horváth József (Tata), a júliusiakat Csiky Lajos, (Budapest) készítette.

Június 6. — Úrnapija — Lk 9,10–17 — „Veletek vagyok”

Álmodozások kora

A tanítványok az utolsó vacsorán három év után sem értették, miről is van szó! Jézus többször elmondta, hogy mi vár rá. Elmondta, és a tanítványok tapasztalhatták is, hogy a szeretet tanítása nem kell sem a vallási, sem az állami vezetőknek. Sőt elbánnak azzal, aki az ő látásmódjukkal ellenkezőt képvisel. A Tizenketű képtelen volt ezt megérteni. Miért? Éppen a ma olvasott evangéliumi részlet miatt. A kenyérszoda és az egyéb megmagyarázhatatlan történések miatt. Biztonságban érezték magukat és jövőjüket is Jézus mellett. Valójában eszükbe sem jutott egy másfajta életstílus, egy kontraszt-társadalom építése. Sem egy ilyenek a következménye... Amolyan „nyárspolgári” követők akartak lenni, előnyöket élvezni. A Zebedeus fiúk meg is fogalmazták ezt a vágyat. Megdöbbentő lehetett Jézus számára ez a tapasztalat!

Hányszor találkozunk vallásos emberek között az ilyen értetlenséggel: a

hit „álmaim teljesítését segíti”. Feladatok adok Isten számára, és várom a teljesülést. Nem is gondolok arra, hogy környezetformáló, társadalomalakító feladatom is van.

Kapaszkodót kapnak

Az utolsó vacsorán már érezhettek valamit. Jézus mindenáron való megvédésére készültek. Azután a nagy „leégés”: elszaladás, megtagadás... Hiába hallották a búcsúbeszédben, hogy el kell mennie, és más Vigasztalót fognak kapni, aki ráadásul megérteti velük a lényegét. Ők csak a velük maradó Mesterben tudtak gondolkodni.

Ilyen az ember: kell számára valami kézzel fogható, ami biztonságot ad. De bátorodom feltételezni, hogy ezt sem értették a tanítványok. Feltételezem, hogy furcsán néztek egymásra. Idő kellett ahhoz, hogy megértsék: a körükből fizikailag távozó Jézus más módon akar továbbra is velük maradni, mégpedig az Eucharisztiaiban és a Szentlélek által.

Aki meg akarja tartani az ő tanítását, szeretetben akar élni, és másokat is erre akar tanítani, azt a továbbiakban is segíteni fogja a Lélek és az Eucharisztia vétele. Mert így benső összeforrottság jöhet létre közte és övéi között.

Hiszek-e a velünk maradó Jézusban? Hittel egyesülök vele a lakomán? Valódi agapé számomra az Eucharisztia vétele? Ki az utcára!

Kell egy nap külön is, amikor Jézus velünk maradásának különös módját ünnepeljük. Sőt kivonulunk a hitetlen világba, és tanuskodunk a megvalósult szeretetkapcsolatról Isten és ember, ember és ember között. Gyermekkorom nagy élménye volt a részvétel az úrnapi körmeneten. A múlt esztendőben egy faluban éltem meg a körmenet mai ízét: nagy meleg, pár férfi bandukol, idős néni énekelnek, az ablakokban már nem égnék gyertyák. Nem éreztem, szerintem más sem, hogy bármiféle öröm vitte volna őket az utcára. Pedig milyen egyszerű módja lenne a tanúságtételnek! Talán az elkötelezettséggel van probléma? Bezzeg, ha egy igazi pártdemonstráció elkötelezetten képvisel valamit...

Itt az ideje újrafogalmazni dolgainkat: Ha megértettem a Mestert, feladatom van a világban, élnem kell a „táplálékkal”, és összekapaszkodva kell valami „látványosat” tennünk. Ugye, nagy csoda lenne önző világunkban egy tömeg, amelynek a tagjairól külön-külön és együtt is elmondható lenne: „Nézzétek, hogy szeretik egymást!”

Június 13. — Évközi 11. vasárnap — Lk 7,36–50 — „Sírni csak a győztesnek szabad!”

Nem közömbös!

Az evangéliumok a találkozások története – szokták mondani. Bárcsak ma is sokan szeretnének Jézussal találkozni!

Ma már nem osztható két táborra az emberiség: teista és ateista, hívő és hitetlen. Jobb csoportosítást jelent két másik szó: keresők és érdektelenek. A kereső keresése nem is kell, hogy kifejezetten Istenre irányuljon. Elég, ha a jobbat, szebbet, értékesebbet keresi, és szeretné elérni. Aki élete értelmét keresi, előbb-utóbb meg fogja találni Istent.

En megtaláltam? Nem is kell tovább keresnem? Segítek másoknak, hogy keressék, majd megtalálók legyenek?

Amit nagyon akarunk, annak érdeklében találékonyak vagyunk

Amikor e világi érdekeink érvényesítéséről van szó, tele vagyunk ötlettel. Amit

szeretnénk elérni, azért hajlandók vagyunk különféle áldozatokat is vállalni. Milyen tehetetlenek, ötletlenek vagyunk viszont, amikor hitünket, istenkapcsolatunkat kellene jobban megalapozni, Jézussal való találkozásunkat személyesebbé tenni. Az evangéliumi bűnös asszony nem átalott a farizeus házába menni, illatos olajjal megkenni, és könnyekkel öntözni Jézus lábát. Vállalta a megvetést a „tökéletesek”, a farizeusok részéről!

Milyen „szégyenkezést” kell vállalnom, vagy vagyok hajlandó vállalni Jézusért?

Jézus észreveszi az őt keresőt

Azért jött, hogy keresse, egybegyűjtse... Vágya, hogy rátaláljon. Aki elindul feléje, az már meg is találta! Biztos a találkozás. Bizalmával tünteti ki a feléje közeledőt. Ez a megbocsátó szeretet képes átforgalmazni az embert.

Tapasztalom-e, élem-e, hogy „a bizalmatlanság megöl, a bizalom felemel”?

Jézus és a farizeus

Sokak szerint csak az obszervancia a fontos, a másik ember nem. A botránkozás? Az igen! Mi az, hogy Jézus nem veti meg, akit én elítélek? Azt gondolja, a szent ember valami érintetlen magasságban lebeg. Eszébe sem jut, hogy minél igazabb valaki, annál elszántabban szembesül saját „apró” vétkeivel. A farizeus kívülről néz, és a múltat látja. Jézus belülről lát, és a megtérés csodáját szemléli, és szavaival a tisztult jövő felé indít.

Kívülről, vagy belülről nézem az embereket? Van érzékem ahhoz, hogy tovább lendítsek másokat a Jézusnak tettség útján?

Június 20. — Évközi 12. vasárnap — Lk 9,18–24 — „Kicsoda nekem Jézus?”

Az 1970-es években ilyen címmel jelent meg egy könyv: „Kicsoda nekem Jézus?” Az akkori külföldi és belföldi hírességek, hívők és hitetlenek, teológusok és természettudósok vallottak Jézus személyéről. Sikeres próbálkozás. Egyrészt a kíváncsiság kielégítésére ösztönöz, másrészt szembesít azzal, hogy saját magam is megválaszoljam a kérdést.

Gondolom, Jézus is azért fogalmazta meg tanítványainak e kérdést, mert eleget lett a háta mögött folyó találgatásból. „Remek ember ..., jól beszél..., jól tesz,

gyógyít..., már halottat is támaszt... Ő a mi emberünk! Jóllakat... igazi királynak való! Végre megint nagy lehet a nemzet, saját magunk urai lehetünk. Elzavarhatjuk a felettünk élősködőket!”

Lukács úgy szerkesztette meg evangéliumát, hogy a jelenetet a tanítványok szétküldése (erejük megtapasztalása), Heródes nyugtalanítása és a kenyérszaporítás után helyezte el. Péter szájából a válasz: „Az Isten Fölkentje (Messiás)”, mindent mond, és semmit sem. A helyretevés szándékával hangzik el aztán Jézus részéről szenvedés megjövendölése.

Ki nekem Jézus? Kényes kérdés! Milyen szívesen kezdene az ember teológiai eszmefuttatásba, vallana esetleg érzelmi hangon... És persze olyan remekül haladna el a lényeg mellett, hogy Sátán hasát fogná nagy nevetés közepette. Miért? Mert sikerült megint elterelni a figyelmet a lényegről!

Olyan szívesen foglalkozunk a „ki” kérdésével! Sokkal fontosabb lenne a „mi”: Mit akart Jézus?

Mit kell tennünk, hogy megfeleljünk Jézus tanításának? A keresztyén egyhá-

zak 2000 éve igen nagy hangsúlyt helyeznek a dogmatikai kérdésekre, és csak igen kicsit az erkölcsiekre. Az első keresztény évszázadok hitvitái, a későbbi egyházszakadás, a szekták alakulása mindig dogmatikai kérdést feszegetett. Ugyanakkor Jézus tanításának lényege,

Június 27. — Évközi 13. vasárnap — Lk 9,51–65 — „Feltétel nélkül”

Mai elmélkedésünket két gondolat köré is fűzhetjük.

Az egyik: A barátságatlan samaritanusok kapcsán elmélkedhetünk az ellenség-szeretetről. Igaz, hogy ez lerágott csont, mert a Bokor-tagok abban talán egyetértettek, hogy nem katonáskodhatunk. De arról már biztosan polemizálnánk, hogy vajon mit tennék, ha a sötét utcán vagy a lakásban megtámadnának?! „Nem tudjátok, milyen lelkület van bennetek?”

Ki is az én ellenségem? Aki a mindennapok apró szituációiban szóval bánt, aki keresztbe tesz, átver, aki antipatikus, akinek másra jár az agya, és még ki is mondja, aki nem azt teszi, amit gondolok, azt teszi, amit nem is gondoltam volna stb.?

Július 4. — Évközi 14. vasárnap — Lk 10,1–12.17–20 — Engem is küldesz!

Jézus maga előtt küldte a tanítványokat azokra a helyekre, ahová menni készült. Az volt a dolguk, hogy előkészítsék útját, beharangozzák érkezését, meghirdessék jövetelét. Olyanok között kellett apostolkodniuk, akik még talán egyáltalán nem, vagy csak alig hallottak róla.

A mai világ sem ismeri jobban a Megváltót. Elmúlt a „keresztény” világ, ha hallottak is róla, inkább csak tisztítót, vagy olyasmit, amitől immunisak lettek vele szemben. A legtöbb ember közömbös, az egyházak alig-alig tudják elérni, megközelíteni őket. Igaz az evangéliumi hasonlat: az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Mi lesz, ha kárba vész a termés? S itt nem csupán a papokról van szó!

Akik megértettük Jézus szándékát, nyitottak vagyunk küldő szavára. Nem elég megélni az evangéliumot, parancsai szerint élni, hanem „mennünk kell”. Felkeresni azokat, akik még nem ismerik. Hiszen mindnyájukat küld, mint annak idején a hetvenkettőt. Küld azokhoz, akikhez csak úgy tud eljutni, hogy mi adunk hírt közeledéséről.

Ma hogyan történhet ez, aktuálisak-e Jézus eligazításai manapság is?

Nem véletlen, hogy kettesével küldte őket az Úr. Egyedül gyenge és ingatag az ember. De egy házaspár, vagy együtt dolgozó testvérek egymást erősítve, együtt példát adva sokkal hatékonyabbak lehetnek.

Menni kell! Nem házalni, de megkeresni azokat, akik, bár nem is tudják, számognak a jó hírre. Számomra ez barátkozást jelent, bátor megszólítását azoknak, akikkel az élet összehoz.

Mi legyen a mondanivalónk? Az első szó a békeség. Békeséget hozunk: megbékélést az emberek közé, az ember megbékélését háborgó önmagával, megbékélését Istennel, akiről hamis képe van, s talán elégedetlen vele. Ezt követi annak örömhíre, hogy Isten Ország-

a Hegyi beszéd morálisa, a magatartásbeli felzárkózás kevésbé volt lényeges. A sok dogmatikai vita ürügy, hogy addig se a szeretet cselekedeteit teremjük.

Jézus hallgatósága és a tanítványok is a rendkívülit, a csodálatosat vették észre Jézusban. Nem nagyon jutott eszükbe, hogy

Hogyan oldom fel ezeket a helyzeteket? Nem veszem fel a kesztyűt? Megalkuvásmentesen, visszafogottan, de határozottan mondok-e minősítést: tetről, szóról, de sosem emberről? Vállalva minden következményt? Vagy belefáradtam, elfásultam?

A másik gondolatkör: Jézus tanítványa csak feltételek nélkül lehet az ember. Nincs halogatás, félmegoldás, csak osztatlan, teljes odaadottság. A három történet által bemutatott esetek:

1. Nem elég a rajongás, mert tán csak ideig-óráig tart! Egy vándortanítóhoz kell csatlakozni, a teológia biztos várából kiszállva, és vállalni kell a folyamatos Istenre, jól informált egyéni lelkiismeretre hallgatás „bizonytalanságát”.

ga, a szeretet világa itt van, itt lehet közöttünk. Ennek gesztusait kapja tőlünk, ennek építésére hívjuk őt is. Bekapcsolódhat abba a közösségbe, amelynek tagjai vagyunk, testvéreket, társakat találhat. Ezzel együtt gyógyulást hozunk: minden bajában mellé állunk, számíthat ránk, gondjaiban osztozunk, segítjük lelki-teszt gyógyulását.

Jézus ítéletet mond azokról, akik nem hallgatnak küldőite szavára, s elutasítják őket. Ha valaki nem fogadja el tanúságtételünket, talán mi is lerázhatjuk a port talpunkról. De jó lesz előbb megvizsgálni magunkat: a magunk részéről mindent megtettünk-e, elég világos, egyértelmű volt-e szavunk, elég nagy-e a szeretetünk, vonzó-e a példánk. Ha igen, s valaki mégsem vevő örömhírre, vég nélkül nem kell próbálkoznunk vele; mindenki szabad akaratot kapott, szelíden figyelmeztetjük, s egy másik ember felé fordulunk.

Figyelemre méltó a visszatérő tanítványok lelkesedése! Megérezték, hogy Isten ereje volt velük, legyőzhetik a

Július 11. — Évközi 15. vasárnap — Lk 10,25–37 — „Ki az én felebarátom?”

Az előző vasárnapok evangéliumi részleteiben Isten üdvözítő tervének megvalósulásáról beszélt Lukács, mostantól az ember erre adott válaszáról hallhatunk: a felebaráti szeretet gyakorlásáról és az imádságról.

A kérdező törvénytudó, bármennyire behízelgő is, kelepécét akar állítani Jézusnak. Ó rögtön visszakérdez, de a válasz elméleti marad. Jézus megdicséri ugyan, de utal arra, hogy az ismeret kevés. Az ember egész valójának összhangban kell lennie a törvénnyel, belülről kell fakadnia tetteinek, nem elég a törvény betűjének megtartása. A törvénytudó azonban továbbra is elméleti kérdést tesz fel, ami az akkori vallásos zsidók között gyakran felmerülő kérdés

utánozzák. Milyen érdekes: a szenteket „csodálni, és nem követni” szoktuk. ...

Vigyázzunk, hogy a „Mit kell tennem?” kérdés helyett bele ne vesszünk a „Kicsoda nekem?” kérdésbe! Vajon Isten és Jézus kilétének tisztázása az Úton való haladásomat segíti elő?

2. Meg kell szabadulni az apai, családi kötöttségtől, el kell szakadni a hamis vallásosságtól, amely csak addig követi Jézus útját, amíg az nem jár konfliktussal.

3. Egyszerre megfelelni a rokonok tiltásának (abban az időben óriási szerepe volt a család összetartásának) és Isten Országát követelményeinek olyan képtelenség, mint hátranéznie egyenes sorokat szántani, vagy két Úrnak szolgálni!

Jézus hiteles küldötte csak az az ember lehet, aki feltétel nélkül elkötelezett, mert ő lesz képes meghatározott helyzetekben életre váltani a bonyolultnak tűnő, de különben nagyon egyszerű szeretetparancsot.

Gonosz hatalmát. Mindnyájan érezhetjük már, hogy az apostoli munka maga, annak eredményei örömet okoznak nekünk is, míg másokat tanítunk, lelkesítünk, magunk is lelkesebbekké válunk.

Jézus igazi hatalomról beszél, amit tanítványai kapnak tőle. Ígéri, hogy semmi sem fog ártani nekik. Ne reménykedjünk, ritka kivételtől eltekintve itt a földön a Gonosz erősen dolgozik, s Jézus is keresztre kerül, előtte sokat szenvedett, követői a történelemben is sok rosszat átéltek, nem kevesen vértanúkká lettek. A hatalom annak erejét jelenti, hogy Vele mindent kibírok, semmi sem tud visszaretteneni küldetésem teljesítésétől.

Az ember életében hullámhegyek, hullámvölgyek lehetnek. Kialudhat a láng, elhalványulhat a küldetéstudat. Rossz tapasztalatokat szerezve talán már lemondtam arról, hogy hatást gyakorolhatok másokra, hogy befogadják azt a jó hírt, amit hozok nekik. Pedig hogyan másképp épülhetne az Isten Ország?

volt: „Ki az én felebarátom?” Jézus inkább konkrét történettel válaszol, amely akkoriban gyakran megeshetett.

A példabeszédben élesen szemben áll egymással a vallási szolgálatban állók szívtelensége a samaritanus irgalmasságával. Jézus, nyilván kicsit túlozva, de azt érzékelteti, hogy a vallásgyakorlatokban élő, a templomban tevékenykedő emberek nem automatikusan értik a felebaráti szeretet parancsát - lehetnek közönyösek, értetlenek is. A samaritanussal kapcsolatban Jézus ajkáról „vallásos” megjelölés vagy minősítés nem hangzik el. Egyszerűen emberi módon jár el.

A kontraszt annál is élesebb, mivel a zsidók megvetették, gyűlölték, tevély-

gőnek, félig-meddig pogánynak tartották a szamaritanusokat. Ellenséges magatartásukat Jézus és tanítványai nem olyan régen tapasztalhatták meg Jeruzsálem felé tartó útjuk során, mesterük alig tudta lecsendesíteni tanítványai haragját. A szamaritanusok gyakorlatilag ellenségnek számítottak!

Talán a legfontosabb annak megértése, hogy a szamaritanus cselekedetének indoka az, hogy megesett a szíve a kirabolt zsidón. Ennek a kifejezésnek egyébként csak Isten vagy Jézus az alanya az evangéliumokban! A Mennyei Atya hozzánk lehajló, irgalmas szeretete-

Július 18. — Évközi 16. vasárnap — Lk 10,38–42 — *Mi a jó a másíknak?*

A két nővér története a keresztény lelki irodalomban a szemlélődő és a tevékeny lelkiség példaképe lett. Mintha a lelkiek lennének az elsődlegesek, s a tevékeny szeretet az elmélkedő imából fakadna. Jézus nyilván nem a szolgáló szeretetet utasítja el. Mi lehetett a probléma Márta hozzáállásában?

Talán abból kellene kiindulnunk, hogy Jézus megfáradtan, az emberek gáncoskodásától, értetlenségétől megfáradva tér be a két nővér házába. Elsősorban odafigyelésre, megértésre vágyik. Mária mélyen emberi megértéssel, a szeretet lelkületével illeszkedik bele a fáradt Mester helyzetébe: ösztönösen is megérzi, hogy Jézusnak meghitt társaságra, odafigyelő hallgatóra van szüksége. Márta a maga elgondolása szerint akar adni. Jó szándéka nyilvánvaló. Szinte szétforgácsolódik a sok házi munkában, jó háziasszonyként „ki akar tenni magáért”. Szolgálatában részben önmagát keresi, feltűnésvágy is hajtja, apró dolgokra is gondosan ügyelve akar tökéletes lenni. A baj az,

Július 25. — Évközi 17. vasárnap — Lk 11,1–13 — *„Legyen meg a Te akaratod!”*

A tanítványok számára természetes volt, hogy Jézus gyakran imádkozik. Bizonyára gyakran elvonult, mégis lesték, irigyleték, kedvet kaptak tőle. Tapasztalhatták, hogy milyen pozitív hatása van, fohászaiból érezhették, mennyire meghitt kapcsolatban van az Atyával. Példaértékű volt számukra.

Évekkel ezelőtt egy adventi gyertyagyújtás alkalmával, amikor családunkban körülültük az asztalt, éppen ott volt valaki, aki még nem igazán ismert minket. Végig sirt a körima alatt, s később elmondta: még sohasem érezte így az ima erejét, az Isten közelségét. Nyilván nem kérkedni akarunk az imádságunkkal, hisz tudjuk: Jézus többszörösen megfeddte, pellengérré állította a farizeusok nyilvános imáit, önteltségüket, hiúságukat. Csak a vámos imájával volt elégedett, azt dicsérte. Mégis megállapíthatjuk, hogy amint Jézus élete, szavai, tettei mellett imádsága is felemelő, Isten felé segítő volt, úgy mindannyiunk imádsága is lehet „létra”, amelyen Isten felé kapaszkodhat a másik. Természetesen akkor, ha imádságunkban valóban csak Istenre figyelünk, s magunkat adjuk.

tének emberi párhuzamát láthatjuk itt, minden vallási körítés nélkül.

Jézus a törvénytudó szándékával elmentében azt veti fel, hogy mi lenne, ha a kérdező kerülne ilyen szorongatott helyzetbe. Így még inkább megértheti, mennyire mélyen érintheti az embert a segítő felebaráti szeretet. A kazuisztikus, mérícskélő törvénytárgyazaton tovább kell lépni. Ha segítségre szorul valaki, akkor nem ismerhet semmiféle különbségtételt, még az ellenségtől sem tagadhatja meg a segítséget. Neki is le kellene hajolnia a szamaritanushoz!

hogy nem veszi észre a másik szükségét, nem figyel annak valódi igényére, bajára. „Ő tudja, hogy mi a jó a másíknak!”

Mária ebben az elbeszélésben számomra példát mutat az odafigyelésre, a másik empátiás meghallgatására is. Annyian vannak körülöttünk, akik magukban hordozzák gondjaikat, kérdéseiket, megoldatlan problémáikat. És olyan kevesen vannak, akik képesek odafigyelni a másíkra, csöndes kérdéseikkel megnyitni szívüket, s végighallgatni őket. Nyilván nincs időnk mindenkire, de biztosan van néhány ember, aki ránk vár, s aki nélkülünk segítség nélkül marad. Mert maga az idő rászánása, az odafigyelés segíthet enyhíteni a másik fájaldalmát, megoldani problémáját. Miközben kimondja, hogy mi a baj, felsorolja kérdéseit, számba veszi lehetőségeit, sokszor már eközben megtalálja a megoldást, s néhány jó szó elegendő a részünkről, hogy vigaszt, erőt, iránymutatást kapjon.

Jézus maga magyarázza el tanítványainak, hogy milyen az igazi imádság. Hogy mennyire nem sablont akar adni, az abból is kitűnik, hogy az evangéliumokban két formában is megtaláljuk a „Miatyánk”-ot. A szövegből szinte sugárzik, hogy Jézus minden idegszálával Istenre koncentrálna, az Ő akaratát keresi. Ha szabadon akarok fogalmazni, azt mondom: nem az Istennek akarok munkát adni kéréseimmel, hanem én szeretnék akaratába belesimulni, Országá jó munkása lenni. Magamat akarom változtatni: Olyan legyen az életem, hogy miattam ne káromolják az Istent, hanem dicsőítsék. Mindent úgy tegyek, hogy általam is előrébb kerüljön Országának megvalósulása. Dolgozzam meg a mindennapi betevőért, de ne akarjam bebiztosítani magamat, bízzam Rá magamat. A jobbulás szándékával állandó bűnbánatban éljek, magamat is hangolva arra, hogy megbocsássak másoknak. Magam is kerüljem a bűnre vezető alkalmakat, a kísértés idején pedig kérem oltalmát.

Jézus nagyon szemléletes képeket használva biztat a kérő imádságra. Nevelni akar a gyermeki bizalomra, bármit kérhetünk, Ő úgyis tudja, hogy mi-

A mai társadalom is hasonló az akkorhoz, ma is vannak sokan, akiket „kiraboltak”, akik önhibájukon kívül szorongatott helyzetbe kerültek, akik nem tudnak segíteni önmagukon. A mai világ könyörtelen, a munkahely elvesztése, a családfenntartó betegsége, a felvett hitelek megemelkedő kamata lehetetlen helyzetbe hozhat családokat. S akkor még nem beszélünk azokról, akik mulasztásaikkal, rossz szokásaikkal maguk is hozzájárulnak bajaikhoz. S közülük sokan lehetnek a mai világ „szamaritanusai”, akik valamelyik megvetett népcsoporthoz tartoznak.

Mártát felbosszantja, hogy majdnem megszakad a sok munkában, Mária pedig csak üldögel. Márta felülről kér segítséget, de ez nem sikerül, sőt még dorgálást is kap. Én is nehezen viselem, ha körülöttem nem veszik fel a tempót, vagy nem azt és úgy teszik, amint azt elvárnám. Megkeserít, ha a másik nem veszi észre magát. Szülőként vagy családtagként, de közösségben is megéreztem már, hogy nem jó megoldás ilyenkor, ha mártírnak képezem magamat, s személyem ellen valóban gondolom, ha egyedül maradok, ha nem segítenek. Ha pedig példálódzva, mintegy „bosszúból” végül nem engedem oda a munkához, leégetem, demonstratív módon teszem meg helyette, végképp elrontom a dolgot. Lehet, hogy valóban nem is vette észre az illető, amit én természetesnek gondolok, talán szelíden meg kellene fogalmazni az elvárásaimat. Talán a motiválással volt gond, lehet, hogy hívás után, együtt, bevonva őt a munkába, ő is bevetné magát, s a közösen végzett munka örömevel zárulhatna a nap.

re van szükségünk. Ha állhatatosan imádkozom, előbb-utóbb úgyis rájövök arra, hogy nem elsősorban a bajból való szabadulásért, testi gyógyulásért, vizsgám sikeréért, jóléért kell könyörögnöm, hanem egy mondatban is össze lehetne foglalni kéréseimet: Legyen meg a Te akaratod! Minden alkudozásunk után, mint ahogyan Jézus is tette az Olajfák-hegyén, el kell jutnunk odáig, hogy Isten szemével nézzük törekvéseinket, dolgainkat, hogy felülemelkedjünk pusztán emberi gondjainkon, s megértsük: valójában mi szükséges és mi jó nekünk.

Nagyon kevésnek tűnhet az, amit a zörgetés, kérés után kapunk az Atyától. Azonban a Szentlélek, mint kéréseinkre adott ajándék, a legtöbbet jelenti, ami adható. Maga Isten lesz velünk, ajándékoz meg jelenlétével, járja át bensőnket, titokzatos ereje hatékony lehet bennünk. Ennél nagyobb ajándék nincs.

Imában élni azt jelenti, Isten jelenlétében élek. Jézus gyakran felfohászkodik, hálát ad, kér valamit az Atyától, állandó a közvetlen kapcsolat. Ha akarom, én is élhetek Isten jelenlétében, átjárhatja minden dolgomat, munkámat, utamat.

A fejlődés lehetősége határtalan!